Întunericul din camera copiilor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Întunericul din camera copiilor /
trad., antolog. și pref. Mircea Dan Duță
București: Tracus Arte, 2015
ISBN 978-606-664-461-7

I. Duță, Mircea Dan (trad.; antolog.; pref.)

www.tracusarte.ro
Editura Tracus Arte
București, str. Sava Henția nr. 2, sector 1
© 2015 Tracus Arte

Întunericul din camera copiilor

– antologie de poezie cehă contemporană –

Selecție, traducere, prefață și note de
MIRCEA DAN DUȚĂ

2015

Refuzul categorizării
sau
Autorul (își) creează „trend”-ul

(Câteva gânduri cu privire la poezia contemporană cehă)

Dacă se poate găsi vreo opinie comună a criticilor literari cehi cu privire la starea poeziei contemporane din țara lor, aceasta este că noțiunea de mișcare, „val”, tendință, grup, categorie, direcție sau „trend” aparține trecutului, că orice încercare de a identifica „măcar” trei poeți care să scrie cât de cât „la fel” reprezintă o tentativă de la bun început sortită eșecului, că singura cale pentru a „înțelege poezia” cehă de astăzi este să începi prin „a-i înțelege pe poeți”, iar poeții pot fi înțeleși numai rând pe rând, unul câte unul, ba chiar de multe ori volum cu volum, poezie cu poezie. În aceste condiții, se pune întrebarea ce autori merită selectați pentru a oferi sau a propune „o imagine de ansamblu” a ceea ce se petrece astăzi în poezia cehă. Și poate că tocmai locul comun de o aparent inutilă banalitate, plasat între ghilimele cu două rânduri mai sus, este în măsură de a sugera răspunsul. „Incategorizabila” diversitate a poeziei cehe contemporane nu permite nici paralele formale, nici trimiteri artificiale, nici elaborarea unor

modele cu pretenții exhaustive. Caracteristică pentru poezia cehă contemporană este însăși complexitatea ei de un farmec dacă nu „dezordonat", atunci (cel puțin în acest moment) „neordonabil". Motiv din care mult mai „productivă" decât identificarea unui anumit număr „reprezentativ" de autori care să aibă „ceva în comun", apare selectarea unor nume, dintre care fiecare definește în cadrul poeziei cehe contemporane o anumită direcție semnificativă pe care, în același timp, o argumentează și o reprezintă prin excelență. (Desigur, nu mai este cazul să subliniem – poate că nici să menționăm – că tendințe de prozelitism, imitație sau pastișare nu se manifestă nici măcar în jurul creației Violei Fischerová, a cărei neașteptată plecare dintre noi în anul 2010 a lăsat în literatura cehă un dureros spațiu vid ce se va resimți încă multă vreme.) Așadar, ținând seama și de faptul că în ultimele două decenii s-a tradus în română foarte puțină poezie cehă în general, am selectat din creația de după anul 2005 a următorilor poeți, pe care, din motive lesne de înțeles, îi menționez în ordine alfabetică: Svatava Antošová („fiica non-conformistă a nord-vestului", așa cum era numită în anii '90, când, după un deceniu de cenzură comunistă, a putut, în sfârșit, să-și publice oficial creația literară), Viola Fischerová (care a regăsit în ultimul său volum, *Copilul de nisip*, lirismul juvenil al anilor '60, dar exprimat acum cu mijloacele unui minimalism existențial excelent primit atât de public, cât și de critică), Václav Daněk (al cărui lirism profund și încărcat de complexe metafore încifrate a devenit simbolul „rezistenței prin cultură" în epoca de chinuitoare amintire a „Normalizării" anilor '70 și '80 din secolul

trecut), Radek Fridrich (care, la șaptezeci de ani de la evenimentele dramatice din al cincilea deceniu al secolului trecut, are forța și curajul de a redescoperi legăturile culturale și de mentalitate dintre cehi și germani pe tărâmuri concrete sau spirituale, la propriu și la figurat pustiite de ura reciprocă specifică anumitor perioade istorice), Petr Hruška (unic prin combinația de liric și pitoresc ce dă substanță versului său, dar și prin sensibilitatea „bolovănoasă", specifică celui născut și crescut în Ostrava minerească), Vít Janota (care poetizează atât faptul de viață „banal", de fiecare zi, precum și limbajul praghez „de cartier", din care își țese metaforele surprinzătoare, dar și ironia auctorială), Lubor Kasal (maestrul de necontestat al metaforei complexe, intelectuale, specifice așa-numitului Cerc al Boemiei de Nord), Janele z Liků (copilul teribil al tendinței „medievaliste" din ultimii ani, care încearcă regăsirea în termenii modernității a unei străvechi tradiții literare și muzicale cehești), Tomáš Míka (una dintre cele mai importante și mai răsunătoare voci ale poeziei cehe contemporane, recunoscut ca atare și pe plan internațional), Milan Ohnisko (dizident anticomunist de un talent și un curaj rar întâlnite chiar și în Europa Centrală, poet de mare forță expresivă și intelectuală), Marcela Pátková (a cărei aparentă fragilitate surprinde printr-un discurs poetic de o vitalitate ce se intersectează adesea cu un naturalism și o brutalitate menite să provoace, dar potențate de o la fel de neașteptată rigoare intelectuală), Michal Šanda (cea mai convingătoare voce a postmodernismului ceh și unul dintre numele

mari ale acestei tendințe la nivel central-european) și Marie Šťastná (revelația incontestabilă a începutului de mileniu și capul de afiș al generației de poeți care și-au început cariera în jurul anului 2000, autoare de un talent exploziv, capabilă să transpună într-o expresie poetică de o profundă originalitate senzualitatea și forța vitală specifice Moraviei de Sud, locul de naștere al poetei). Așadar, propun spicuiri din creația a cinci poeți cehi, făcând parte din „cel puțin" patru generații artistice și biologice diferite. (Marcela Pátková și Marie Šťastná s-au născut la numai un an diferență și la trei ani de Janele z Liků, dar stilurile celor trei autoare sunt cu totul diferite.) Iar dacă această tentativă îl va determina pe cititorul român să încerce a se apropia măcar de creația unuia dintre cei treisprezece poeți cehi propuși, traducătorul acestei antologii își va considera datoria îndeplinită.

Mircea Dan Duță

Václav Daněk

Născut pe 9 iulie 1929, Václav Daněk este un artist multilateral: a fost actor al teatrului Na Fidlovačce din Praga între anii 1949 și 1951, în aceeași perioadă a absolvit studii de canto, a studiat apoi Dramaturgia la Facultatea de Teatru a Academiei pragheze de Arte ale Spectacolului între 1950 și 1954, iar din acest an și până în momentul pensionării a fost redactor al Radioului Național Ceh, unde a realizat în principal programe și emisiuni literare. Cariera literară și-a început-o ca traducător în limba cehă din literaturile rusă și ucraineană, printre autorii traduși de el numărându-se Aleksandr Blok, Innokenti Annenski, Osip Mandelștam, Serghei Esenin și mulți alții. Creației poetice proprii a început să i se dedice de-abia la sfârșitul anilor '70 ai secolului al XX-lea.

Poezia lui Václav Daněk atrage atenția printr-o încărcătură intelectuală deosebită care își găsește drumul către cititor fie prin formele fixe ale versului clasic, fie prin curgerea lină a celui liber. Dacă primele volume combină vechi peisaje pragheze cu dramatismul iubirii imposibile, în ultimele trei (și în special în *Cules târziu*) autorul preferă evadarea (sau refugiul) în jocul poetic-intelectual în aparență gratuit, eliberat (sau poate spoliat) de obsesia împlinirii prin căutarea și speranța în desăvârșirea

cosmică a Perechii. Versul conține un ritm și o muzicalitate interioară aparte și adesea pare făcut în principal pentru a fi recitat – poate o reminiscență din trecutul actoricesc al autorului. În plină activitate la vârsta de 85 de ani, Václav Daněk impresionează atât ca poet, cât și ca om printr-o energie și o vivacitate ieșite din comun.

Volume publicate:
Cum am făurit clopotul (1978)
Lumea înseamnă o pereche (1982)
Casa sonetelor (1983)
Gazele și bicicletele (1990)
Coborând din munți (1999 – antologie)
Fierbătorul cu farmece (2002)
Din mizeria viselor, ție (2006)
Balade și flori de câmp (2008)
Excursiile păsărilor colibri (2009)
Sveștania cuvintelor esențiale (2009)
Noaptea născută în zodia gemenilor (2012)
Cules târziu (2014)

tanka din tinerețea mea

două fiare cu
două ideologii
au lichidat un
un miliard de nevrednici
și de mine au uitat

despre bibliografia din literatura antică

iar te tolănești pe burtă leneș neoclasic

- și dacă pasc mânjii muzelor mitologice
pe focoasele atomice ale molohilor din tragedii

iar te tolănești pe burtă leneș neoclasic
și din pășunatu-ți vei plodi cel mult balegă de cal

- chiar și melpomene știe că ar merita încercarea

ție așa-zisului

întreg
după exemplul râului și balta se umflă
mă spovedesc
jilav

ani întregi m-a oropsit
cu gulerul răsfrânt la mantaua din piele de șoarece
diareea

schiță de autoportret

asfixiat de ființa ta
străpuns de respirația ta
lumii mă pierd prin moarte

sunt materie dispersată
calcar dizolvat
tu locuiești în mine

vis cu bilet dus-întors

mână în mână
o gară mică și tăcută
trecem dintr-o pădure în alta
trenulețul nostru pe șină îngustă șuieră la barieră
nu ne stați în cale când mergem undeva în adânc
unde pe un pat de zmeură un înger adună spinii murelor
iar căpușele fug de sângele înspumat al celor de sine nedesprinși
către adâncul unei îndurări până acum nemaivăzute
iar căpușele fug de sângele înspumat al celor de sine nedesprinși
unde pe un pat de zmeură un înger adună spinii murelor
nu ne stați în cale când mergem undeva în adânc
trenulețul nostru pe șină îngustă șuieră la barieră
trecem dintr-o pădure în alta
o gară mică și tăcută
mână în mână

Viola Fischerová

Poeta și traducătoarea Viola Fischerová s-a născut pe 18 octombrie 1935 la Brno. A început să studieze boemistica și polonistica la Facultatea de Științe Umaniste a Universității Masaryk din Brno, dar și-a terminat studiile la Universitatea Carolină din Praga. Începând din anul 1961 este angajată la Radio Cehoslovacia, în cadrul Redacției de satiră și umor, iar mai târziu în cadrul Redacției literare.

În anul 1968, Radio Cehoslovacia transmite piesa de teatru *Puișori nemuritori*, scrisă de Viola Fischerová, dar la puțin timp după aceea autoarea emigrează în Elveția împreună cu soțul ei, scriitorul Karel Michal. În exil, Viola Fischerová lucrează ca asistentă de regie, profesoară și garderobieră. Între 1972 și 1977, studiază Germanistica și Istoria la Universitatea din Basel. După moartea soțului (1985), se mută la München, unde începe să colaboreze cu Radio Europa Liberă. Își continuă activitatea literară, colaborând în special cu revista *Mărturii*, editată în exil.

În 1957, editurile au refuzat să-i publice primul volum de poezie numit *Scufundare*, astfel încât autoarea debutează oficial de-abia în 1993 cu volumul liric *Poezii în memoria lui Pavel Buska* (acesta fiind pseudonimul literar al primului ei soț, Karel Michal). În volumul *Adultă* din anul 1996, autoarea se prezintă ca o poetă a exilului, a pribegiei, iar căutarea rădăcinilor

pierdute este unul dintre motivele principale prezente în versurile sale. Pentru volumul *Oră de toamnă târzie*, care cuprinde creația autoarei din perioada 1986-1992, Viola Fischerová a primit Premiul Fondului Literar Ceh. Ecourile lirice din anii '60 și părți din creația de mai târziu se regăsesc în volumul *Ca puful*. În anul 2006, cartea *Ce ne-a povestit clipa cea lungă* a fost recompensată cu Premiul Magnesia Litera pentru Cea mai bună carte pentru copii și tineret. Ultimul volum publicat de Viola Fischerová poartă numele *Copilul de nisip* și a apărut în 2007. Din el fac parte și poeziile selecționate pentru actuala antologie.

Viola Fischerová a încetat din viață pe 4 noiembrie 2010, în Praga.

Volume publicate:
Poezii în memoria lui Pavel Buska (1993)
Ceas de toamnă târzie (antologie tradusă uneori și prin *Ora bătrânelor,* 1995)
Ca puful (1996)
Apropiere matură (1996)
Zbuciumata cale între locurile numite acasă (1998)
Singurătate originară (2002)
Acum (2004, în traducere germană volum apărut la Leipzig)
Ce ne-a povestit clipa cea lungă (2006)
Copilul de nisip (2007)
Final preliminar (2007)
Căsuța de la vie (2009)

***

Soarele mai încălzește
dar vântul înghețat
lovește și doboară

vara de ieri
toamna de azi

Ajunge o zi
și la fereastra mea bate
o ramură golașă

Ce fragile sunt zidurile
între a fost nu este
și sunt.

***

Când râzi
sunt în stare
să sar peste Zidul flămânzilor*
să merg pe sârmă
să povestesc viața
ca pe o glumă

Zâmbește
râzi copile
Ca să mă transform
și pentru tine

* Zidul flămânzilor – Zid de apărare construit între anii 1360-1362 pe dealul Petřín din porunca lui Karel al IV-lea, menit a consolida sistemul de apărare al Castelului din Praga (Hradului) împotriva eventualelor atacuri dinspre sud și vest. Conform legendei, la construcția sa ar fi lucrat cei mai nevoiași dintre locuitorii Pragăi, cărora regele ar fi intenționat să le ofere astfel o sursă de câștig.

***

Să mai fiu o dată cu tine
noaptea în cabina de duș
la hotel

să mă contopesc cu tine
înăuntru
și să nu putem deschide

să fremătăm
și în apa caldă
din care să nu ne mai întoarcem…

Și apoi sub plăpumi
să râdem și să râdem
și să râdem
până dimineața

***

Când vezi mulțimea de copii deșeuri
cu ochii în lacrimi
spui

că dacă vreau
putem să-l răscumpărăm
măcar pe unul

să nu-l mai condamne nimeni
la bordel
sau la sclavie

O fetiță și un băiețel
ca să rămână ceva aici
în urma noastră

un copil pentru mine
unul pentru tine

Putem să luăm avionul și să-i vizităm
două doamne cu suflet bun
care le fac cadouri îi alintă
și apoi dispar

Doamne
să-i ai grija Ta și pe ceilalți
cărora le-am refuzat visul
și speranța

***

De fiecare dată ți-e rușine
că nu ai dat destul
că din mai mult
facem puțin

Umbra nimicului
Apăsarea vinei

Depuținătateafaptei

***

Îți sărbătorești trupul gol
care se teme
singur în fața oglinzii

demult căzut pradă
și purtând urmele altor năvoade

Ghicești în el un bărbat
în pragul bătrâneții
și pe el l-a iubit
o fată

frumoasă și proaspătă

Svatava Antošová

Svatava Antošová s-a născut pe 3 iunie 1957 în orașul Teplice din Boemia de Vest. Între 1976 – 1978 a studiat la Școala Medie de Biblioteconomie din Praga. Până în 1982 a lucrat la Biblioteca Județeană din Teplice, iar după aceea a lucrat ca muncitoare în orașele České Budějovice și Teplice. Între anii 1993 – 1997 a lucrat ca redactor al postului de radio din orașul Ústí nad Labem iar din 1998 până în 2001 la editura pragheză Hearst-Stratosféra. A revenit la profesia de bibliotecară între 2002 și 2004, iar din 2009 lucrează ca redactor la revista literară *Tvar*.

Antošová este una dintre primele autoare din fosta Cehoslovacie care și-a asumat în mod deschis lesbianismul, aspect care, de altfel, i-a influențat în mod esențial opera. Din acest motiv, i-a fost practic imposibil să publice oficial în anii Normalizării, în schimb a fost foarte activă în regim de samizdat și a publicat în cele mai importante reviste culturale underground care reușeau să apară în perioada respectivă (în special *Vokno* și *PAKO*, la întemeierea acesteia din urmă contribuind în mod esențial în partea a doua a anilor ’80). Tot în regim de samizdat și-a publicat și primele trei volume: *Underwood* (1978), *Trezire la nivelul encefalului* (1979) și *Visul despre marea evadare* (1980). În această perioadă s-a apropiat considerabil de lumea mai mult

sau mai puțin underground a rock-ului ceh, ajungând să colaboreze constant cu o serie de trupe, să scrie texte pentru acestea sau să-și recite poeziile în acompaniamentul muzicii lor. Activitatea ei s-a dezvoltat mut în anii dezghețului Gorbaciov, când textele ei au început să apară și în publicații semioficiale sau chiar oficiale precum *Dotyky* din Bratislava, *Kmen*, *Literární měsíčník*, *Mladý svět*, *Revue Teplice*. După Revoluția de Catifea din anul 1989, Antošová a început să publice în mod curent, atât în periodice (*Clinamen, Cosmopolitan, Dekadent geniální, Iniciály*, *Intelektuál, Lettre international, Host, Labyrint, Literární noviny*, *Marianne, Mladá fronta Dnes*, *Prostor*, *Zlín*, *Sanquis, Tvorba, Tvar*), cât și în volum, interesul pentru creația sa fiind, deși neoficial, foarte mare încă din anii ´80. Poezia Svatavei Antošová, care utilizează în mod manifest disponibilitățile recitative ale textului, oglindește în mod deschis și chiar provocator caracterul autoarei, atât în dimensiunea sa poetică, precum și în cea umană. Versurile sale își au rădăcinile în poetica underground-ului ceh și în așa numita poezie-rock din anii ’70, dar trădează și puternice conexiuni cu suprarealismul, precum și influența creației beatnicilor americani, demonstrând nonconformismul plebeismului poetic și exprimând, în opoziție cu lumea încremenită și ipocrită a anilor ’80, angoasa provocată de dezumanizarea lumii, absența și nevoia de sentimentul iubirii transformat aproape în instinct de conservare, de dragoste și de sex. Conținutul metaforic bogat al poeziilor are drept contrapunct prozaizarea frecventă a textului, este întărită de utilizarea unor scene și decoruri „nepoetice”, a unor imagini expresive și a unor inserții „vulgare”

intenționate. Totuși, deși menit în mod aproape programatic să atace ideea de iluzie, gestul poetic nu este unul negativist, ci, dimpotrivă, este orientat către căutarea valorilor universale ale vieții individuale.

De asemenea, în anul 1989 i-a fost pus în scenă textul *Ore de noapte suplimentare* (1989)

Creația autoarei a fost tradusă în germană și slovacă.

Volume publicate:
Underwood (1978)
Trezire la nivelul encefalului (1979)
Visul despre marea evadare (1980)
Mi se spune poezie (1987)
Muierea asta tre' să fie beată! (1990)
De două ori pentru prieteni (1991)
Tórana (1994)
...Fără să taie capul (1994);
Calendarul celui de-al șaselea simț (1996)
Dama cu coarda (2004)
Încă nu mă ucide! (2005)
Bale de lup (2008)
Să nu-i spui mamei (2011)
Scoabe (2012)

Scoabe*
Capitolul III: CMIPI & SWL

Băi, ăshtia dă pă bloguri, zeț mi, nu-i niciun trick,
de-akuma-mi zice Dolfi, mi-am tras un nick dă nick,
îs tunsă ca Nash´ Fiurăr, a voastră cu onor, înk nu
shtiu să fyu a dreq, da' mă pliktisesc dă mor, asta
shtyu totzi puradeii, k li s-a urât, însă nu ne mai dis-
trează doar să shtim shi-atât, să skăpăm de plictiseală
vrem shi ăsta-i truku', cât mai suntem kids shi nu
ni se zbârceshte looku', băgatzi în puii mey la cap,
k kestia-i urgentă, eu nu fac praf, nu dau dân gură
ca să frec la mentă, eu am o meeseeoone, dak stau
shi mă gândesc, băi, ăshtia dă pă bloguri, eu tre' să
vă mântuiesc, dă păcate shi dă vină să vă izbăvesc
– mă-ntrebatzi dacă pă kestia asta-mi tremură picioa-
rele? oha! mai degrabă vă zic eu ce mă cam sperie:
chică-i gata cu low-costu' shi cu second-handu', nu
mai vezi nimica moca, da, da, ăsta-i trendu', nu mai
stau nici să-ntind mâna-n fatză la butic, k se schimbă
toate cuicli cât ai zice peshte shi din tot ce-i omu' azi
nu mai pricepi nimic, teddybearu' dă pomană mi să
tot hlizeshte, k frati-myu ăl mare lipește leeleeyechii
dă seemfonia cizmei în text drept-credinchios și scoa-
be-mbârligate împunge ca berbechii în scump ora-
shu' nostru, la Poponari, în dos, dăgeaba DJ vântu'

* Poemul *Scoabe* din anul 2012 a fost scris în mod intenționat în limbajul străzii, motiv pentru care a fost tradus în același fel.

tot bântuie pă stradă - nu-l urmărea nici dreq, dă
bun sau dă nebun, da-n rest noi totzi, noi, ăilaltzi,
oricine poa' să vadă c-avem câte-o coditză, asha e
cum vă spun, băi, ăshtia, dă pă bloguri, vrăjeala
asta toată e-o kestie ritmată, da' numa' la-ncepoot,
băgatzi la cap c-acooma trei meseriashi s-ara-
tă, shi-ncepe-o nebunealã ce nu s-a mai văzoot,
Uniunea cea slăvită e moartă pă sub mască, pă
meseriashi îi kiamă și vrea s-o mântuiască, da'
frati-miu le cântă pă boone, nu să joacă, le zice
fix pă nume, i-arată după moacă, că-n fond ne
doare-n pix, suntem kids, pooradei, zicem ce vrea
mooshchii mei, ce-avem dă pierdoot, o laie, davai-
shty în trecut, azi kiflary în ploaie, treaba-i gata,
noi jucăm pă totu' sau nimic, ia, bungheala-aici la
fata, să vă destupatzy un pic:

TREI MESERIASHI

la roling stonii sor'meo io-tzi zic nu tă mai dooci
să tă chiombeshti la geagăr în roz ca la un boa
altzi meseriashi vrea lumea și-naltză alte crooci
ca să să mântuiască dân peisaju' șoa
pă beibibocs cometă-au aprins ca astronomii
shi-nsângerează ceru' dă zici că-i ketchup tomi
cărpinishan învie shi ne-anuntză-asha:
c-un meseriash ne vine cam dă pân chinshasa –
– un sat ca tărtăsheshtii la nord când dai cu zaru':
aurolaci cocioabe pustii shi bivolaru
bulitzi-i integratzi-i dă tot în absolut
stop joc la cord mai dă-le coom ol of us am vrut
ca-n reiki terapie le-aplici – arbeit macht frei
shi ciungă fără zahăr pe-orbită să le dai
să faci mishto dă yogin să râzi shi dă shaman
cu troopul lui jörg haider îndată îi hrăneshte
în käntner tzara sfântă el shtii c-a fost hatman
shi tot acolo-n moarte l-om regăsi fireshte

alt măcelar din rusia ne veene shi cică l-a fătat pân magadan
nu shtye care-i tusk shi care-i fico da' vrea să facă bani shi are-un plan
să-nfundă c-o pushtoaică-ntr-o baracă pân basra pă tărâmuri păgâneshty
shi stă ascunshy dă nici cu internetu' shi nici pă goagăl

n-o să-i mai găseshty
agentzi de top e trezhi shi-n somn placenta-i nu fată
plozi ci-un digital coshmar
semnal brutal ce iată-ntinde aripi în creieru-tzi spălat în mod barbar
tentaculele-i are-n vârf un lasăr dă arde tot ce-l calcă pă bombeu
pe totzy i-a ars pe rând doar microsoftu' shi firma kapsch a tot scăpat mereu
să-i spargi baraca poarta dă tă prinde dă n-ai venetă pă shusaua lor
un înger alb pă baterii roieshte dasupra noastră p-prmă vine ciori
cu ou ascuns în cuib dă mitralieră hai sparge-i coazha smulge-i imbriuonu'
prăjeshte-l până crapă-n microunde asha vrem ol of as noi am dat tonu'
beleshte-i liniar shi dă pă socluri aruncă-i rade-i sparge-i alandala
când în sfârshit le-om face-ngropăciune, invită toată opera la scala

înc-un măcelar ne vine de pân tampa bei
cică-i coobanez mai zice lumea că e gay
nu-i niciun barrack obama nici boxeru' clay
e reclamă amboolantă la un intim body sprei
bagă litiu-n el shi câmpu' lui vizual descreshte
când e-n avion războiu' rozelor citeshte
cum aterizează-n praga cumpără shi hradu´
cine i l-o vinde p-ăla să-l mănânce iadu'
porcu' ăsta trebe-nchis în turnu' dân castel
regulatzi-l shi-astupatzi bulău' păntru el

trimitetzi-i p-ăi mai tari dă-i meshteri la cavăuri
k să-nfunde geamuri ushi vizete shi hublăuri
hai belitzi-l până crapă p-ormă spargetzi codu'
fuck off djs meseriashii asta vrea norodu'
să zidim un nou imperiu dă la anu' nula
sânge să turnăm în cupe vivat caligula
ia ghici cine-a băgat bani în toată panarama
măcar k pusese ochii k doar tzi-ai dat seama
pă triunghiu' dă la weimar oare cine-o fi
ăia dă la banca pe pe ef shi gaddafi

sor'meo-tzi zic gata cu stăunii ne cărăm la munte
într-un loc dă-i zice-am toten kind k am un plan
numa' initziatzii shtie ce avea sub punte
nautilus shi k nemo nu era indian
luna ta duhovnicească-i k o portocală
dă dân ea sută la sută suc fără egal
să gătim dân meseriashi un biftec la plesneală
un shatobrian shi-o supă, lanciu' ideal
shi cu slava lor pierdută fără nicio fală
să ne-aeriseem la creieri simplu shi normal

Lubor Kasal

Lubor Kasal s-a născut la Praga, pe 24 ianuarie 1958. A studiat timp de un la Facultatea de Construcții a Politehnicii Pragheze, urmând însă ca în final să absolve Facultatea de Pedagogie a Universității Caroline din Praga. Din motive politice, nu a putut să publice până în anul 1989, fiind nevoit să lucreze ca redactor și corector la diverse edituri. Între 1993 – 2000 și între 2005 – 2012 a fost redactor-șef al prestigioasei reviste literare *Tvar*, unde s-a angajat încă din 1990, iar între 2003 – 2005 a fost redactor al revistei literare online *Postmoderní revue*, pe care a editat-o împreună cu poeta Božena Správcová. Ca o curiozitate, între 2001 și 2002 a lucrat în industria lemnului. În prezent este om de afaceri și locuiește alternativ în orașele Praga și Jindřichův Hradec.

Talent exploziv și nonconformist, Kasal i-a deranjat pe cenzorii comuniști ai Normalizării prin poezia sa ironică, plină de aluzii la viața culturală, dar și social-politică a țării sale, motiv pentru care debutează la 31 de ani. În schimb, poezia politică a începătorului târziu Lubor Kasal șochează, provoacă, dar și impresionează prin sinceritate. Autorul trece cu eleganță de la versul clasic din volumul *Casa nebunului* la căutarea de o dezordine aproape dadaistă din *Urangutanul din uzină* și spiritul

parodic din *Doisprezece*. O altă caracteristică a creației sale este utilizarea simbolurilor, aluziilor, trimiterilor multiculturale și intertextualitatea pe care i le permite erudiția sa ieșită din comun.

Fragmente din creația sa au fost traduse în engleză, slovacă și slovenă.

Volume publicate:
Îmbarcându-ne în fatalitate[*] (1989)
Graiul nostru cel de toate zilele[**] (1993)
Rozătoare răzătoare (1995)
Iam[***] (1997)
Foamete, îngerul exterminator (2000)
Casa nebunului (2004)
Urangutanul în uzină (2008)
Doisprezece. Omagiu lui Aleksandr Blok (2011)

---

* Traducere aproximativă a unui joc de cuvinte specific limbii cehe, o combinație între cuvintele *destin, fatalitate* și *asumare/intrare/îmbarcare*

** Traducere aproximativă a unui joc de cuvinte specific limbii cehe, o combinație între cuvintele sau expresiile *zilnic, cea de toate zilele,* și *limbă/grai.*

*** Parodie acidă la unul dintre marile poeme ale romantismului ceh timpuriu, *Mai* de Karel Hyněk Macha, volumul se intitulează *Iam*, ceea ce înseamnă *Mai* citit dinspre sfârșit spre început.

***

Oh, e minunat acest lunapark
în care lunile să se plimbe pot
particule răsar de peste tot
un proton un hadron un quark
uite aici culcate multe gâtișoare
și acolo-n iarbă mii de viermișoare
totul presează spre numărul plural
conserve în combinezoane de reclamă
sticle de bere-n salopete de damă
panașuri pompoase pe broaște râioase
și sticle de plastic cântând la caval
tri-li-li tra-la-la
a sosit și-un plic ce grăiește-așa:

Dragă mami tati bun
în scrisoarea mea vă spun
că aicea o duc bine
că aicea mi-este bine
că aicea mâncăm bine
și eu asta nu suport

Dar timbrul de pe scrisoare
Strigă-n vânt, fără efort:
- Naaaaaa...
asta-i minciună de la A la Z
aceasta-i realitatea
să-nvingă libertatea

- Ce-i moaca asta de ascet?
E palid oricum îl întorci
e gol de sânge e pe ducă
cu pungi sub ochi parcă-i nălucă
arată-a zoaie de la porci
și parcă-i văr v-o zic în silă
cu nea masculu' de gorilă!
Cum l-am văzut mi s-a acrit
moș smiorcăit și sclifosit
- Mnaaaaaaaa... Ahem...
uite-un păsăroi cum zboară
ăsta este domnu' cioară
Pe timbru e-un desen cu un arici
cam sur și cam chelit vă zic pe bune
cu o banană-nfiptă-n țepii mici
ce molfăie de zor magiun de prune
și-ndată-i curge nasul de te sperii
de parcă-i robinetul cu mizerii
- Mnnnaaaaa... Ahem
înfige-mi-l concetățene de se poate
Pentru proiecte libere vrem libertate

Cum? E sâmbătă și el rezistă – pe la
spate?

Pârjolește parcul lunii soarele sărat
de cât a transpirat
în surzi cocoși de munte se-oglindește
și chiar și-n intestine strălucește.

(Din poemul *Doisprezece*)

III.

La etajul trei stau oameni de zăpadă,
înghit cărbuni și mătură ritmat,
își suflă nasul-morcov – cin' să-i creadă?
Mămico, doar sunt morți, nu e ciudat?

Ce frig simțim din ei... Pe portative
se cațără târâș doi crabi de baltă,
pe pianul negru cad zăpezi tardive.
Mămico, tu, pe tocuri mai înaltă,

vezi, clapa sună-a dinte de metal
când omul de zăpadă exersează
un studiu și-l repetă-n mod egal
și degetele din mică-și inventează

spre-a nu-și topi cei bulgări, mari și grei.
Furia tatei drept în sus țâșnește
ca într-un turn, pân' la etajul trei.
Zi după zi, glisând, se irosește,

acolo tati nu face doi bani.
Tu, mami, în furou alb îmbrăcată,
să nu-l înșeli după atâția ani...
De exercițiu n-o uita vreodată?

Trei oameni de zăpadă care, încă,
au, la etajul trei, chip omenesc,
trei bulgări suprapuși care mănâncă,
își suflă nasul și se odihnesc.

X.

Sub ploaie casa fierbe-n spume grele
monede biciuiesc până-nserează.
Speriați, pavianii țipă pe podele.
Cine nu scapă? Cine se salvează?

De-atâta apă casa-n spume arde.
Spre nori fecioare-vulturițe zboară,
din pivniță fug dihorii în hoarde.
Dar cine moare-ntâiul astă-seară?

Dobitocească panică, derută,
frânturi de gând ca pumnul încleștat,
și-n gând fac spume, focuri ard o sută.

Când va cădea moneda, ce-ai s-aduni?
Noroc din fier sau ghinion dorat?
Ard animale-n casa de nebuni...

XIV.

Pe cer nori pântecoși precum un tort
din care curg glazuri și le înmoaie,
plutește-o ceapă-n cadă, cu efort,
se ușurează dușul printr-o ploaie,
e ceață-n baie; murdării, regrete
se-nvârtejesc spre gura de canal,
stă, umedă, faianța pe perete.
Poate-am rămas, cumva, accidental...?,

tot speră ceapa brună, amorezată
în fiecare an de-un alt stăpân.
Spre mine zidul cine-o să-l străbată,
spre-a mă schimba? Cu cine-o să rămân,
cine-mi trezește burta nemișcată?,
așteaptă ceapa-n ceas de chin păgân.
Dar vântul rece-o tulbură deodată:
Vâj, vâj, tu, altul, noul meu stăpân!

Pe cer bărbii jilave se arată,
în baie-i veșnic toamnă înnorată,
perii de dinți se varsă din pahare,
vibrează țevi, vuiește robinetul,
șoptește ceapa: Iar nimic, se pare.
Gravide sunt, și asta mi-i răsplată,
doar foile-mi de ceapă degerată.
Și-așteaptă iarăși, depănând secretul,

ca în tăcerea veștedă să prindă
pe cine-i mai apare din oglindă.

În trupul cepei, aripi vor să zboare,
e ceapa grea de apă, diluată,
legumă vegetală, făr' de sare,
făr' de piper și carne, mai înceată –
– mai altfel decât alții ni se-arată...

(Din volumul *Casa nebunului*)

Tomáš Míka

Tomáš Míka s-a născut la Praga, pe 1 decembrie 1959. A studiat Boemistica și Anglistica la Facultatea de Științe Umaniste a Universității Caroline din Praga (pe scurt, FFUK), după care, începând din 1987, a funcționat ca pedagog la diverse școli praghe-ze, până în 1991 profesând și în cadrul Catedrei de Translatologie a FFUK. În cursul anului 2002 a predat și la University of Texas din Austin, SUA. În afară de poezie, se dedică prozei, muzicii, jurnalisticii și tradu-cerilor din literatura engleză și americană. Este și unul dintre cei mai apreciați textieri din Republica Cehă și, ca o curiozitate, a făcut parte, ca saxofonist, din mai multe trupe de jazz sau de rock. Fragmente din creația sa literară au fost traduse în engleză, italiană și slo-vacă, el fiind unul dintre cei mai cunoscuți poeți cehi contemporani în străinătate.

Poezia lui Tomáš Míka acoperă un impresionant spectru de registre, începând de la angajamentul moral-cetățenesc din *Omul grăbit*, până la concentra-rea extremă, de sorginte liric-filozofică, din poezi-ile publicate în antologia din 2004 sau la erotismul rafinat din antologiile apărute în 2005 și 2006. Ca o curiozitate, Tomáš Míka nu a fost foarte interesat să publice volume individuale, majoritatea creației sale literare apărând în antologii sau în diverse reviste de specialitate.

Volume de poezie publicate:
Retezat cu forța (2003)
Antologie de literatură cehă nouă 1995 – 2004 (2004)
Antologie de literatură erotică cehă. 1990 – 2005 (2005)
Jurnalul omului grăbit (2007)

ce a fost va fi

A venit la ea
ca și când data trecută
ar fi uitat ceva acolo
un tablou reprezentând-o pe ea
atât de des scuturat de praf
și cu atâta asiduitate
încât parcă
de-abia ar urma
să fie pictat
amintirea s-a transformat în dorință
iar atunci în ceea ce
de-abia ar urma să se întâmple

***

Slăbim prin iubire
luăm în greutate prin depresii
așteptând un telefon
un mesaj
cu cât primim mai puține mesaje
cu atât luăm mai mult în greutate
plutim de bucurie
și mâncarea nu ne mai folosește
când ne vin mesaje
sărim în sus de bucurie
slăbim prin iubire

jumătate

Îți dau jumătate din tot
o jumătate din sticla de vin
o jumătate de sărut
o jumătate din buzele mele
o jumătate din ce ți-ai dori de la mine
o jumătate din ce s-a înfiripat
în mine pentru tine și caută
cu o jumătate de ochi
calea către tine
o jumătate din cale străbătută cu avionul
și cealaltă jumătate prin pădure
cu o jumătate de ochi
iau de la tine tot ce e al meu
cu o jumătate de palmă

piatra din vis

Plimbându-mă am găsit bolovanul din visul
de azi-noapte
rezemat de un copac
În timpul nopții îmi zburase din cap
distrugând năvalnic
tot ce-i ieșise în cale

***

Îi lipsește voința
ară unde i-o plăcea plugului
și unde-o fi țărâna moale
nu trădează intenția de a-și lua viața
maschează cu un zâmbet
conștiința roasă de acidul remușcării
un strat de mizerie acoperă
fereastra antiglonț către adâncul sufletului

politică

De fapt, n-ar trebui să mă afecteze faptul că le interesez
acest veșnic interes cu privire la șliț
este în general agreabil
și nici frecatul sfârcurilor nu-i de aruncat

Mai rău e cu limba
am deja una în gură
și sincer vorbind
nu prea mai e loc și pentru limba lor
dar important este că nu mă sufoc

De fapt, n-ar trebui să-mi repugne urmele de salivă
de pe burtă și de pe gât
Păcat numai că se scurg din boturile politicienilor
care cântă și descântă fără încetare pentru binele meu
ca să-și poată căptuși buzunarele
cu grăsime stoarsă de pe pielea mea

Annaghmakerrig
(fragment din volumul în pregătire cu același titlu)

Cu respirația atât de ușoară ai putea trece vadul ca-ntr-o doară pe malul celălalt s-ajungi ai putea trupul celei ce naște îl va scălda respirația ta ușoară atât de ușoară cu o clipă înainte de nașterea ta teama și respirația ta ușoară ușoară atât de ușoară respirație plină de capcane bunăoară de ocolișuri, chei și tot ce nu-i ca lacătul să-ncui și să-l descui atât de ușoară respirația ta te temi că zburdând fără preget prin ea pe celălalt mal vei ajunge cândva respirație lină de ea nu poți fugi un pic de mâncare în fiece zi și multe lichide și limba-ncleiată în zeamă respirație ușoară și un pic de teamă în ziduri de piatră întemnițată te temi că scăldat de respirația ta pe celălalt mal vei ajunge cândva căci pân-aici se aude neînfrânt cum vâjâie vârtejul vântului din vânt

Petr Hruška

Poetul și jurnalistul Petr Hruška s-a născut pe 7 iunie 1964 în orașul Ostrava. Și-a luat diploma universitară la Ostrava, în specialitățile Limba și Literatura Cehă și Studii Literare. Lucrează la Institutul Pentru Literatură Cehă al Academiei de Științe din Brno și predă literatură la Universitatea Masaryk din același oraș. Face parte din Consiliul Editorial al revistei lunare de literatură *Host* și locuiește în prezent la Ostrava.
În prezent, este unul dintre cei mai apreciați și mai cunoscuți poeți cehi contemporani și o prezență activă în viața literară cehă, slovacă și internațională. Poeziile sale au fost traduse în engleză, franceză, germană, slovenă, slovacă, flamandă și polonă.

Volume publicate:
Neliniști locuibile (1995)
Lunile (1998)
Ușile acestea s-au închis întotdeauna (2002)
Puloverul verde (2004)
Automobilele se îmbarcă pe vapor (2007)
Zadarmele[*] (2012)

---

* Joc de cuvinte greu de tradus, însemnând aproximativ „Drame zadarnice".

Iulie

Mutatul temporar
din același motiv ca în fiecare vară
dorul de răcoarea străzii
cu nume binevoitor
un privilegiu de câteva zile
pozițiile necunoscute ale întrerupătoarelor
speranțe de câteva zile
aduse în bagaje

Iulie

În lada de roșii
cutia de creveți
centrul
părăsit la marginea zilei
castanii din curte
au crescut mai mari
decât femeia cu mâinile goale
care scutură scrumul din țigării

Iulie

Un ungher coșcovit luminează
în întuneric
de parcă cineva ar merge
imprudent de-a lungul
povești care s-a sfârșit
bubuituri și înjurături
băieții
mută din loc Pieta

Pândă

am coborât către râu
râul a luat o frunzuliță aurie ah
mă țineam de sticlele febrile
pândeam
și apoi
pe neașteptate am cântat
și apoi
m-am întors aveam motivele mele

Duminică

După-amiaza apasă în geamuri
Arșița
Tennessee Williams

Bucătăria după sosul de roșii
ca
ultima
mare
infracțiune

Resturile fac amor

Peisaj cu
un anumit număr
de păsări

Yvetta

așadar această picătură de tăcere
este tristețea
aceasta frântură de cântec
toată fericirea

toate celelalte partide de sex
doar țipăt
și satisfacție

Dimineața

Își iau zborul lebede cu picioare scurte
minciuni
rămân mucuri
de țigară

Pe malul mării celei mari
femei dezbrăcate
cu desfăcătoare de conserve

Milan Ohnisko

Milan Ohnisko s-a născut la Brno pe 16 iunie 1965 și este unul dinte cei mai respectați și apreciați poeți cehi contemporani, atât în țara sa, cât și în străinătate. A fost semnatar al Chartei 77, dizident și luptător anticomunist. Din cauza atitudinii sale încă de timpuriu anticomuniste, în anul 1981 a fost nevoit să-și întrerupă studiile gimnaziale, iar un an mai târziu a trebuit să părăsească și Școala Medie de Biblioteconomie. În anii Normalizării a lucrat ca magazioner, constructor pe șantiere, paznic, recuziter etc. După 1989, a început să lucreze ca redactor al filialei cehe a Agenției Est-Europene de Știri (VIA), iar între 1991 – 1997 a înființat și a condus o editură și o librărie în Brno. Începând din anul 2000, colaborează redacțional cu diverse edituri din Cehia. Până în anul 2012 a locuit la Brno, dar în prezent s-a mutat la Praga, unde lucrează ca redactor al prestigioasei reviste literare *Tvar*.

În mod evident, poeziile din creația timpurie nu puteau apărea oficial în anii Normalizării, astfel încât Ohnisko a fost nevoit să publice în regim de samizdat sau în revistele underground (*Vokno, Edice Petlice, Fragment K, Magazín SPUSA*) și în revista literară cehă a exilului *Listy*. În schimb, după 1990 a publicat mai multe volume deosebit de apreciate și

a fost prezent în numeroase antologii.

Poezia lui Ohnisko este o combinație a tehnicii naivismului, care utilizează jocuri de cuvinte pentru a exprima concluzii de un rafinat raționalism, și a sensului neodecadent pentru tragism și donquijotismul outsider-ului care luptă cu lumea rece și neprietenoasă din jur. Autorul folosește și combină naivismul, ironia și absurdul.

Opera sa a fost tradusă în franceză, polonă și germană.

Volume publicate:
Îmbrățișează demonul! (2001)
Purcel pe varză stricată sau Zilele lui Uršulin[*] (2003)
Milancolia[**] (2005)
Staulul taurilor (împreună cu Ivan Wernisch și Michal Šanda, 2006)
Love! (2007)
Infernul de azur (2009)
Relații neprotejate (2012)
Oh! Selecție din creația poetică 1985–2012 (2012)
Cele mai bune o sută de poezii cehești din anul 2012 , antologie colectivă (2012)
Cele mai bune poezii cehești din anul 2013, antologie colectivă (2013)

---

* Din nou, o traducere determinată de jocurile de cuvinte atât de dragi lui Ohnisko: zelí = varză, zlo = rău

** Joc de cuvinte între *melancolie* și prenumele autorului, *Milan.* Așadar, *Milancolia* = (oarecum) *Malencolia lui Milan*

Ianuarie

Tocmai am auzit
pisicile în călduri
pentru prima oară în acest an

E miezul nopții
de fapt aproape dimineață
zăpadă în grădină

Se auzea
ca un plânset de copil lovit

Nevastă-mea doarme
iar eu cu nasu-n geam
ascult în taină
pisicile în călduri
pentru prima oară în acest an

Greu de spus

Greu de spus
cine suferă mai mult:
un câine pribeag
sau un copil

Azi doi caralii în negru
duceau înapoi într-un supermarket
un copil care se pierduse
niciunuia nu i-a trecut prin cap
să-l ia de mână
cu atât mai puțin să-l ia în brațe

Netrebnici fără minte
fără pic de sensibilitate
incapabili de empatie și compasiune

Copilul
avea cel mult patru ani
îi curgea nasul și plângea

Netrebnicii se hlizeau
greu de spus de ce

Eu am trecut mai departe
de parcă n-aș fi observat nimic

Eu am trecut mai departe
greu de spus de ce

Slaviboř

lui Jeník Havlík

Pe perete un Brueghel
atât de decolorat
încât
dintr-un peisaj rural
a ajuns o lucrare suprarealistă

Praful și mirosul
de carne stricată
în bucătăria de la miezul nopții
lumina slabă a becului
aruncă umbră peste cuvintele
scrise cu pixul

Pe perete un Brueghel
și nelipsita Floare a soarelui
pictată de acela care la disperare
și-a tăiat o ureche

Pe fața de masă decolorată
din material plastic
Introducerea în budism
un caiet și umbra
mâinii mele care scrie

Perle

Cerul sângeriu al apusului
arde reflectat în ferestrele
casei de peste drum

Țârâie greierii
stai cu fundul pe o treaptă rece

Vrei la veceu

Încă înainte să te ridici să-ți miști oasele
și să te târăști până la scoică
începi să te întrebi pe tine însuți
ca un cimpanzeu mai de soi:

Universul e o casă în flăcări?
Natura e o carte de citit
și viața o limbă de vorbit?
Deșertăciunea deșertăciunilor
și zbucium sufletesc?

Da' porcu'
să le mai priceapă!

Îți arunci perle ție însuți...

* * *

Ieri am murit
și azi iar
sunt la lucru

Întotdeauna am bănuit
c-așa o să fie

Că și dacă mor
tot dracu' ăla e

Până la urmă

Până la urmă nu contează
nici una, nici alta

Până la urmă nu contează aproape nimic

Dar în asta
se ascunde aproape totul

Când deschide-vor se Cerurile

Mi s-au fleșcăit
mușchii și am chelit

Iar bietele-mi oscioare
n-au râvnit – de ce oare? –
la înălțimi amețitoare

Sigur, când pierzania la sfârșit
din cer peste pământ se va fi prăbușit
nebun să fii în acea zi ca teama să n-o știi

Mai fi-vor oare atunci în graiul meu
numai da și nu?

Șoarecii... Mântuiți fie șoarecii!

Și șobolanii, Doamne,
doar nimbu-i înconjoară

Pe șoareci și pe șobolani
îi slobozește mai curând decât
pe mine de sub piatră

Unei alte morți

Viktorkăi

În pădurea nopții
m-am pomenit
și nici nu știu – cum, oare?

Un nor urla în depărtare
vedeam la coasă ielele
pe lângă mușchiul înverzit

Copil deodată am redevenit
(și altul poate-am fost)
s-a luminat
și lumea zbuciumul și-a alinat

În suflet pace totu-n jur tihnit
fulgi albi parc-ar fi fost de nea
după urechi îmi tot cădeau
și ceafa mi-o înfrigurau

Negrești mai sunt și-alte femei
negrești mai sunt și alte vieți

Și negrești mai sunt și alte morți

De ce nu le-am știut demult pe-acestea toate

Vis de vară

lui Ondřej Hanuš

De-a lungul Vltavei un zid micuț
pe el o gașcă de adolescenți beau votcă din sticle
și hohotesc sălbatici, duri, își râd de toate,
o fată în ciorapi negri
și cu ghete negre Dr. Martens
stă
cu picioarele desfăcute
nu mă pot abține să nu mă uit

Un pic mai încolo
o nuntă selectă în palatul Žofín
blitz-urile fotografilor
zâmbete înlăcrimate
părinții topiți de emoție
iar mirele și mireasa
precum în cer așa și pe pământ
dansând după *Here Comes The Sun*

Iar în colțul cel mai îndepărtat
acolo unde se închiriază hidrobiciclete
în formă de lebădă
și e o plăcuță pe care scrie *Închis!*
zac doi boschetari
unul mă observă cu un ochi

celălalt nu mă mai vede nici cu celălalt
căci a băgat în el la aurolac
de-a adormit definitiv

Mă întorc la fata cu ghete Dr. Martens
îi rog pe tipii ei să mă ierte
și-o iau definitiv în viața mea

Când peste câțiva ani o aduc înapoi
băieții nu mai sunt acolo

Stă la masă

lui Iwan Wernisch

Stă la masă
așteaptă femeia
scrie poezia
își omoară timpul

Își omoară timpul
așteptând femeia
care după cum se aude
n-a venit niciodată

Michal Šanda

Poetul, prozatorul și dramaturgul Michal Šanda s-a născut pe 10 decembrie 1965 la Praga. După ce a absolvit liceul Jan Neruda, a lucrat, printre altele, ca flașnetar și crescător de păsări. (Ca o curiozitate, la un moment dat s-a specializat în confecționarea de evantaie din pene de struț.) Începând din 1991, este angajat la Arhivele Institutului de Teatru din Praga. În afară de poezie, se dedică și muncii redactoriale la diverse edituri și jurnalismului cultural. Este unul dintre primii autori care și-au publicat întreaga creație pe internet (în decembrie 2012), atât în format PDF, cât și ca e-book. În anul 2013, Michal Šanda a fost recompensat cu premiul *Ondřej Pavelka – Pana de aur* pentru piesa de teatru *Sorento*.

Jongleria cu stiluri și genuri, vocabularul auctorial deschis și gustul pentru combinarea faptelor autentice cu ficțiunea și pentru „colorarea" realității cu elemente de fantastic îl așază pe Michal Šanda pe un loc fruntaș în rândurile postmoderniștilor cehi.

Volume de poezie publicate:
o sută și (1994)
Povești urâte din vorbe frumoase (1996)
Metrou (1998)

Două sute de grame de falcă de porc (1998)
Staulul taurilor, împreună cu Milan Ohnisko și Ivan Wernisch (2006)
Un Remington sub bufet (2009)

Celenouăpoezii

în prima poezie
se găsesc numai cuvinte.
de câte ori autorul începe să scrie o poezie nouă
trebuie în primul rând să pătrundă în atmosfera ei
iar până atunci își pipăie și își cercetează spațiul
și temele și mijloacele și strategia
de aceea prima poezie nu are alt scop
decât de a-l conduce pe cititor către cea de-a doua.

poezia a doua
e opacitate
cuvintele primesc sensuri concrete
altfelitate amestecată cu estompare
alții
și în fond absolut aceiași
întru cele ce pururi îți scapă

poezia a treia
se va apuca de poezia a șasea și o va repeta.
prin repetare cu literatura se petrece cam același lucru
precum cu laptele muls
când maiul pătrunde prea des în putineiul de unt

în poezia a patra
îmi ung felia de pâine cu unt

pun deasupra sare și apoi o mănânc

pentru că ar fi nechibzuit să scriu o poezie despre foame
din ea ar ieși ceva nesățios
care ar ghiorțăi ca un stomac flămând
și ar înfuleca imediat orice
poezia a cincea
trebuie așteptată
până când
se va anunța singură

în poezia a cincea
cuvântul primesc din poezia a doua se transformă în pierd
așadar poezia a cincea sună astfel:
e opacitate
cuvintele pierd sensurile concrete
altfelitate amestecată cu estompare
alții
și în fond absolut aceiași
întru cele ce pururi îți scapă

ce ne facem?

poezia a șasea
ia poezia a treia și o repetă
prin repetare cu literatura se petrece cam același lucru
precum cu laptele muls
când maiul pătrunde prea des în putineiul de unt

poezia a șaptea

îi răspunde poeziei a cincea la întrebare.

destul de simplu:
romanul este o execuție cu tot tacâmul
condamnatul este adus la stâlpul de execuție
este legat la ochi
răpăie tobele
se citește sentința
se aude țăcănitul specific plutonul de execuție
își încarcă armele
dar poezia trebuie să te copleșească
dintr-o dată
poezia e un glonț tras în creier

poezia a opta
poc!

în poezia a noua
sunt iarăși numai cuvinte
ultimele cuvinte
ale cititorului
o gaură în mijlocul frunții
atins de poezie cititorul se stinge

Gagul nr. 1

În timpul unui concert la Rudolfinum, unul dintre spectatori a constatat că scaunul pe care stătea scârțâia la cea mai mică mișcare. Spectatorul de lângă el a privit în jur cu un aer jignit, ca să-l identifice pe cel care făcea zgomot în timpul concertului. Dar, din instinct, a controlat dacă nu scârțâia și propriul lui scaun. Și scârțâia. Situația s-a repetat. Femeia care stătea pe scaunul următor s-a uitat să vadă cine erau cei doi sub care scârțâiau scaunele, dar, din reflex, îl controlează și pe al ei – bineînțeles că scârțâia. Rând pe rând „intră în joc" și alți spectatori, până când publicul, cu scârțâitul scaunelor, ajunge să acopere concertul Orchestrei Filarmonice.

Gagul nr. 2

Pe Podul lui Carol stătea un bătrân cu părul cărunt și barba ca o miriște. În mână are un pahar din plastic de la cafeneaua Starbucks. Un grup de turiști olandezi îl observă și, crezând că-i cerșetor, îi aruncă niște euro în cafea.

O faptă eroică

Din piața San Pancrazio a apărut un Mercedes. Prin mijlocul străzii Garibaldi se plimba cu pas șovăitor un copilaș. În aceeași clipă trecea pe acolo și onorabilul părinte Ernesto Lorenzetti, împărțitorul de pomeni de la cimitirul Sf. Maria de Trastevere. Intuind imediat pericolul, preotul s-a năpustit în stradă, a înșfăcat copilașul din calea automobilului și l-a aruncat către marginea străzii, unde se afla un rezervor de apă înconjurat de un zid scund din gresie ornamentată. Copilașul a zburat peste zid, a căzut în bazin și s-a înecat. Dar Domnul nu l-a lăsat baltă pe eroicul preot: în clipa când acesta era gata-gata să ajungă sub roțile Mercedesului, șoferul a apăsat pe frână și a reușit să oprească automobilul.

Nu-i bine să știți exact câte cămile aveți în caravană

Nu de alta, dar s-ar putea ca în deșert una dintre ele să vă moară și atunci i-ați simți lipsa. Așa afirmă tuaregii.

lotusul și cerbul sambar

poezia întâia
vorbește despre elefanți care își croiesc drum
printre bambuși
se află aici și cerbi axis și hulmani printre crengile
copacilor
și vulturi pleșuvi cuibărind sus pe stâncă
și o pasăre-rinocer
și prin păpuriș cârâie un stol de
păsări-cu-gât-de-șarpe
dar în ciuda varietății de animale și plante
poezia asta nu face doi bani
iar acest lucru nu-l poate schimba nici măcar cobra
care în urmă cu o clipă a pătruns în poezie cu
botul căscat printre cuvinte.
de câte ori autorul începe să scrie o poezie nouă
trebuie în primul rând să pătrundă în atmosfera ei
iar până atunci își pipăie și își cercetează spațiul
și temele și mijloacele și strategia
de aceea prima poezie nu are alt scop
decât de a-l conduce pe cititor către cea de-a doua.

în poezia a doua
un cerb sambar ascuns după malul mâncat de ape
se furișează către pârâu
lotusul înflorit simte pericolul se încordează
sforăie pe nări

și adulmecă împrejurimile.
cerbul sambar țâșnește din ascunziș
lotusul o ia la fugă.
alergătura asta e care pe care

poezia a treia
repetă poezia a opta
prin repetare cu literatura se petrece cam același lucru
precum cu laptele muls de la bivoliță
când maiul de piatră
pătrunde prea des în putineiul de unt din lemn de bambus

în poezia a patra
s-a întunecat și peste junglă s-a lăsat noaptea
am aprins un foc și am pus la frigare un marabu
în raniță am niște turte și un bulgăre de unt
mi le-a pus nevastă-mea la pachet
ar fi nechibzuit să scriu o poezie despre foame
ar ieși din ea ceva nesățios
care ar ghiorăi ca un stomac flămând
ar înfuleca imediat orice.
poezia a cincea trebuie așteptată
până când se va anunța singură

în poezia a cincea
se transcrie totul din poezia a doua
dar lotusul se transformă în cerb sambar iar cerbul sambar în tigru.
așadar poezia a cincea sună astfel

un tigru ascuns după malul mâncat de ape
se furișează către pârâu.
cerbul sambar e la adăpătoare simte pericolul
sforăie pe nări
adulmecă împrejurimile.
tigrul țâșnește din ascunzătoare
cerbul sambar o ia la fugă
alergătura asta e care pe care.
goană.
tigrul se încordează dintr-un salt puternic
trântește cerbul la pământ
ghearele se înfig în coastă
incisivii în gât

această poezie este și prolog pentru poezia a șasea.

în poezia a șasea
am dat peste urme de tigru.
ceva mai departe zăceau la pământ acoperite
de frunziș resturi din cerbul sambar
de la ospățul de ieri al tigrului
am trecut pârâul prin vad
urmele continuau de la adăpătoare pe o cărare
îngustă
croită de animale prin stufăriș
care ducea către o stâncă. sus aproape de vârf
cuibăreau vulturii pleșuvi
mi-am înclinat capul pe spate ca să mă pot uita
la zborul lor
și să mă mai destind să ies un pic din starea
de alertă
sub tălpile mele trosneau rămurele căzute

la pământ
hulmanii au început să țipe.
dar tigrul nici că se mișca
ci continua să dormiteze sub un manghier
rămuros.

poezia a șaptea
am încărcat pușca

poezia a opta
repetă poezia a treia
prin repetare cu literatura se petrece cam același
lucru
precum cu laptele muls de la bivoliță
când maiul de piatră
pătrunde prea des în putineiul de unt din lemn
de bambus

în poezia a noua
femeia se tânguie: bărbatul mi-a plecat să vâneze
tigrul
au trecut trei luni
și nimic
nici tu bărbat
nici tu tigru
pentru cine să mai bat untul?

Radek Fridrich

Poetul, prozatorul, și traducătorul Radek Fridrich s-a născut în anul 1968 în orașul Děčín din Boemia de Nord. A absolvit Boemistica și Germanistica la Universitatea Jan Evangelista Purkyně din orașul Ústí nad Labem, unde, în urma absolvirii, a rămas să predea în calitate de lector universitar. Astăzi predă la Școala Medie Sanitară din orașul în care s-a născut. În afară de literatură, este interesat și de jurnalistică, de arta plastică și de culegerea folclorului de granițe ceho-german. În anul 2012 i s-a decernat prestigiosul premiu literar Magnesia Litera pentru Cea mai bună carte de poezie din anul 2011.

Creația sa poetică este dominată de obsesia căutărilor vechilor urme ale civilizației și prezenței germane în fosta Țară a Sudeților. Zona din jurul orașului Děčín devine tema central a poeziei sale și regiunea predilectă a acestor repetate căutări. Confruntându-se cu realitatea trecută, de care este preocupat, autorul își construiește și propria sa istorie și poetică. Creația sa conține părți de un lirism pur, dar și secvențe dedicate legendelor locale și unei întregi serii de locuri pe care autorul le-a cunoscut și „cartografiat" sufletește. Maturitatea și rafinamentul poeziei lui Fridrich exclud orice bănuială de conjuncturalism tematic.

Volume publicate:

PRA (1994)
Vizuina de iarnă (1996)
În grădina Bredovský (1999)
Limbajul morților / *Die Totenrede* (2001 – volum bilingv ceho-german)
Erzherz (2002)
Mochloch / *În groapa salamandrei* (2004)
Cel cumplit / *Der Schreckliche* (2005 – volum bilingv ceho-german)
Žibřid[*] (2006)
Modroret[**] (2008)
Krooa krooa (2011)
Răposatele / *Selige* (2011 – volum bilingv ceho-german)

---

* În traducere directă, Bestia maronie. Dar aici este vorba despre numele unui personaj dintr-o legendă locală.

** La fel, este vorba despre numele unui personaj. În traducere directă, „Buză albastră".

Anna Kerda: deșteptarea

Am dormit acoperită cu o pătură vărgată,
într-o mansardă
cu miresme de lapte și fân.
Iar când din întâmplare am deschis ochii,
am constatat
că între tine și mine era culcat
un prunc nou-născut.
Avea chipul îmbujorat și dormea.

Dar de unde a apărut?
Ce înger l-a așezat acolo?
Când l-am născut?
Și cine ești tu?

Franziska Hille

Copiii încă de nimeni întinați
aruncă priviri lungi în paraclisul amintirii.

Numai să se tot înalțe,
să ajungă mai sus și mai sus,
în adâncul universului.

Să se apropie
de trilobitul ființei.

Cum i s-a arătat Theresiei Richter un înger

Natură moartă. Un înger s-a culcat
într-un peisaj în nuanțe de ocru.
Are la șold un urcior crăpat
și își șterge culoarea de pe buzele neliniștite.

Vântul năprasnic îi usucă aripile îmbrobonate.
Golește urciorul, își tânguie durerea.
Prăznuiește Lăsata Secului de sânge.

Marie Anna Ettrich
/răposată pe 21 martie 1910 la ani 20/

Fostu-mi-a bărbat Franz Ettrich,
zis Fefenfranz.

Numai cât un fiu i-am dăruit,
ce al tatălui său nume-l poartă.

Zămislit-am dară și la curândă vreme
dintre voi plecat-am.
Iară el nicicând nu m-a iertat.

Marie Anna Theissig se roagă

Din ceața dimineții va țâșni
sângele bisericii din sat.

Gheara turnului înțeapă prostata norilor.
Ne înecăm cu udul de Sus.

Dincolo de sat. Marie Knothe la plimbare

Luminișuri în ceață, umede pânze de păianjen.
Aleea dosnică, pierdută în tăcere.

Un pește mă întâmpină sărind deasupra apei.
Undeva, departe, latră câinii.

Vít Janota

Poetul și traducătorul Vít Janota s-a născut la Praga pe 3 martie 1970. A absolvit Facultatea de Matematică și Fizică a Universității Caroline din Praga (specialitatea Fizica Structurilor Moleculare), unde a și predat pe parcursul următorilor doi ani ca lector universitar. În prezent lucrează ca programator și grafician și locuiește în Praga.

În creația sa poetică se combină influențe ale civilismului citadin cu tradiția poetismului promovat de un Jaroslav Seifert sau Vitězslav Nezval. Versul în formă fixă din colecția lirică de debut *Spre dimineață față în față cu cerul* este înlocuit în volumul următor, *Repartizarea măturilor*, de o formulă în vers liber, concisă, aproape ascetică sau algebrică. Janota, coleg de generație cu prozatorii Karel Kuna și Jaroslav Rudiš, alături de care este adesea menționat, se revendică însă mai degrabă de la haiku și de la creația lui Matsuo Basho. Mai ales în cel de-al doilea volum, poetul tematizează orașul, cu precădere periferia, în aparență cenușie și banală, trădând aici influențe ale operei lui Petr Král sau Josef Kroutvor.

Volume publicate:
Ea nu a venit (împreună cu prozatorul Karel Kuna, 1995)
Spre dimineață față în față cu cerul (2002)

Repartizarea măturilor (2004)
Praga distrusă de ploaie (2006)
7apte 2007 (volum colectiv, 2007)
Câmpuri miniate[*] (2008)
Nu e suficient să selectăm gunoiul (2011)
Noapte și ploaie (2014)

* Joc de cuvinte intraductibil de la „câmp minat".

Tinereții

În cartierul Șurile Bătrâne
există stația Tinereții
De-o vreme-ncoace
(probabil din cauza vârstei)
îmi îngheață sângele-n vine
când aud *Urmează stația Tinereții*
Numai că eu cobor întotdeauna
la stația dinainte

Grădina botanică

Derbedeii
în excursie cu clasa
Nu pui tu mâna p-asta...
Ba de ce să nu pun?
Atunci pune!
N-am chef, na!
Toate-s la fel
Nu se schimbă nimic

Lectură pentru timpul liber

A furat de la fiică-sa aragazul
care i-a zdrobit piciorul
Asta am citit în metrou
peste umărul unei domnișoare
la rubrica
Așa le-a scris însăși viața
O chestie ca asta
chiar că numai viața
putea s-o scrie

(...)

Azi am întâlnit
un boschetar în adidași de firmă
Chiar că s-a zis
cu vremurile vechi

Căile lor

În spatele meu, în autobuz, doi șahiști
în drum spre un turneu
Ăla joacă antigambitul...
...mai bine nebunul la D7
Și unul din ei

tot șâșâia la câinele lui
șărăcuciu´,
tiu o să te plictișești acolo
După câteva clipe
simțeam că nu mai pot

Marea mimoză

Am luat-o de dimineață
În stația de tramvai
o babă
de se tot chiombea la mine
mi-a zis îngâmfată
Du-te la orelist,
să te dreagă!
De-atunci îmi bat capul
nu știu ce mi-a scăpat

Poveștile maratonistului

...niște bile d´alea erotice, sau așa ceva!
Asta am auzit
dintr-un fragment de conversație
undeva pe la kilometrul patru
...doamna, e artroză la amândoi genunchii!
Asta era la kilometrul doisprezece
Să nu semene cu tac´su...
la paisprezece
La kilometrul șaisprezece am picat

Marcela Pátková-Linhartová

Marcela Pátková-Linhartová s-a născut pe 16 aprilie 1980 în localitatea Nové Město na Moravě, iar acum locuiește și lucrează în orașul České Budějovice ca profesoară de limba cehă și educație estetică. Tonul concis, precis, adesea tăios al poeziilor sale a atras atenția încă de pe vremea când autoarea nu împlinise încă 20 de ani. A început prin a publica în revistele *Psí vino*, *Dobrá adresa* și în suplimentul literar al ziarului *Právo*. Este considerată ca fiind una dintre cele mai talentate poete ale generației sale.

Volume publicate:
Ai fost acolo (2006)
A le cânta nebunilor (2009)

Între ziduri

Pașii lor răsună în miezul liniștii,
două tinere și o bătrână
roșesc de rușinea neputinței.
Le-au pus sufletele în despărțituri:
Magda, Vlasta, Růžena.
Deasupra mea, pe zidul alb,
se usucă un trandafir străin.

***

Cincizeci de găleți dintr-o dată,
Cincizeci de căpițe de paie.
Cincizeci de vene încastrate în gheață.
Eram singuri pe-atunci.
Ți-ai amintit de cincizeci de sâni.
De ce?
Te iert, mai mult nu pot să fac.

Spune-mi

Să adorm sub piatră
pe veci,
să mă amuțească rușinea...
Acoperă-mă, iarbă,
iarbă uscată,
atâta numai, spune-mi când.
Altceva nu te rog.
Tot ce știu piere de lama tăișului.
Prin tine mă prăbușesc,
ajung acolo jos, jos de tot…
Nu e de mirare că sub pătura
cu dunga albastră
visăm azuriu.

***

Liliacul ciulește urechile,
Este devreme, ora de odihnă
a sălbăticiunilor.
Ici-colo, câte un detaliu din modelul de pe linoleum.
Înviorarea de dimineață – este certat copilul,
ecoul unui glas amorf.
Prin jaluzele pătrunde soarele,
în spatele pleoapelor e tot întuneric.
Vreau să le cânt nebunilor în față,
vreau să cânt despre încredere.

***

Te dezgolește povara de ieri,
dar oasele îți reflectă ziua de mâine.
Nu mă aștepți?

Totuși

M-am trezit printre cioburi de vis.
Undeva prin apropiere mirosea a terebentină.
Dulceața morții lente,
neîncrederea în binecuvântare.
Îți iei adio, totuși trăiești în continuare
atât de credincios peisajelor tale.
Natură moartă cu foc.
Vino pentru ultima dată
prin grădina botanică,
vino cu otrava fluturilor.

Marie Šťastná

Marie Šťastná s-a născut pe 6 aprilie 1981, a absolvit Liceul Pedagogic și apoi Istoria Artei și Istoria Culturii la Universitatea din orașul Ostrava.

Începând din 1999, când avea doar 18 ani, a participat cu succes la diverse concursuri de poezie la care a primit numeroase premii.

În 2004, volumul *Peisaj cu Ofelia* i-a fost recompensat cu prestigiosul Premiu Literar Jiří Orten, destinat autorilor în vârstă de până la 30 de ani și pe care, de-a lungul timpului, l-au mai primit nume mari ale literaturii cehe, precum romancierii Michal Viewegh și Pavel Brycz sau poetul Radek Malý.

În prezent, Marie Šťastná locuiește în Praga și participă la numeroase lecturi de autor și festivaluri literare pe teritoriul Cehiei (în special la Ostrava și la Brno), dar și în străinătate.

În afară de poezie, se dedică și confecționării de bijuterii.

Volume publicate:
Ipocriților primăvăratici (1999)
Peisaj cu Ofelia (2003)
Nuduri (2006)
7apte 2007 (volum colectiv – 2007)
Interioare (2010)

Ursitoarea mea

avea
  ochii înspumați
  și gâtul lung.
Se iubise cu un cerb
  în aceeași noapte
  în care m-am născut eu
  și a întârziat
  era grăbită și înfierbântată
Simt în degete
  lungimea gâtului ei
  și spuma din ochi
  începe cu litera U
  începe cu propriul nostru abecedar

Gustul acela

Sunt cinică
  și zgârcită.
Mă droghez cu scorțișoară
Gustul meu
  de acum
  se va schimba repede
  nu te teme.
Mă voi îndrăgosti din nou
  de mugurii trandafirii
de pe oalele din bucătărie
Dar perdele la fereastră
  nu-mi voi pune!

Povești

Cauți un lucru
din patru:
niște povești
un trup
pe mine
sau pe tine însuți
gândește-te bine
se poate și altfel:
un trup și pe mine
pe tine însuți și niște povești
niște povești și un trup
Atenție acum:
pe mine și niște povești
pe tine însuți și un trup
pe mine și pe tine
asta nu cauți
În sfârșit
poveștile pe tine însuți și trupul
le ai
poveștile pe mine și trupul
le vei obține
trupului tie și mie
ne dai târcoale
Asta e

Porumbei

În piața orașului nu avem porumbei
Numai din când în când
probabil de sărbătoarea porumbeilor
câte unul se oprește din zbor
se plimbă
analizează situația cu emfază
apoi pleacă în zbor spre a le da de știre celorlalți
că efectiv nu are rost.

Memento mori

Pe trupul mesei
  au crescut niște pahare
  ca niște sâni
  nepereche
Umpluți cu ceva
  ce aduce pe departe
  cu laptele de mamă
Râzând convulsiv
  pășim către ușă
  ca să ne lăsăm legănați de fum

Janele z Liků

Janele z Liků (pe numele adevărat Jana Hradilová) s-a născut în anul 1984 în orașul Přerov. A absolvit Facultatea de Pedagogie a Universității Palacký din Olomouc. În afară de poezie, se dedică și muzicii, fiind solista grupului numit Societatea Poetico-Muzicală Janele z Liků. Dragostea ei pentru jazz, muzica medievală și literatura veche a marcat în mod covârșitor poeziile pe care le publică, practic, în toate revistele literare importante din Cehia (*H_aluze*, *Psí víno*, *Tvar*, *Den* etc.). Apariția în 2011 a primului său volum *Din săpunuri vechi* a fost considerată unul dintre marile evenimente literare ale anului.

Volume publicate:
Cele mai reușite poezii cehești (volum colectiv, 2010)
Din săpunuri vechi (2011)

Prepara infuzii în borcănașe de castraveți

A trebuit să-mi spună Slávek,
băiatul cu proteza
tăiată din sticle de plastic.

(Oamenii de pe stradă își recunosc cunoștințele
numai când se află la ananghie,
nu când le merge din plin.)

Ionele, Cârtiță a dat colțu',
l-au înecat caralii,
i-au dat foc la coșmelie
și el s-a bătut cu ei,
l-au ținut o groază cu capu-n apă...

Când m-a întâlnit ultima dată
(și purta numai rame de ochelari, fără sticlă în ele)
m-a recunoscut
după umbra
pe care o arunca chipul meu.

Luna la țară

Timp de
ani de zile
bătrânul a scris un jurnal pentru fiica sa
apăsat de oboseala amintirilor...

„Iar într-o zi anume, dedusă din vechimea mărcii poștale obliterate, situate în colțul din dreapta sus al jurnalului, amintirea numelui fiicei sale s-a suprapus peste imaginea unei femei între două vârste care, la data de zece a fiecărei luni, îi aducea pensia și i-o înmâna peste gardul din jurul casei."

...în supa
cu pipote de gâscă
a vecinului
deocamdată a prins rădăcină un cartof.

Din lucruri moarte teatru viu

Mai vreau numai un pulover lung
cu buzunare mari
ca să aibă unde dormi
copilașii mei

Și niște buchete de flori uscate
și
membrane de tobe sparte
pe care să le cos una de alta
precum scutecele când vrei să-ți faci din ele un prosop

Un teatru de umbre
care până la urmă
se sfărâmă tot și arde

Cuprins

Prefață: Refuzul categorizării sau Autorul (își) creează „trend"-ul / 5

Václav Daněk / 9
tanka din tinerețea mea / 11
despre bibliografia din literatura antică / 12
ție așa-zisului / 13
schiță de autoportret / 14
vis cu bilet dus-întors / 15

Viola Fischerová / 16
*** [Soarele mai încălzește...] / 18
*** [Când râzi...] / 19
*** [Să mai fiu o dată cu tine...] / 20
*** [Când vezi mulțimea de copii deșeuri...] / 21
*** [De fiecare dată ți-e rușine...] / 23
*** [Îți sărbătorești trupul gol...] / 24

Svatava Antošová / 25
Scoabe / 28
trei meseriashi / 30

Lubor Kasal / 33
*** [Oh, e minunat acest lunapark...] / 35
III. [La etajul trei stau oameni de zăpadă...] / 37
X. [Sub ploaie casa fierbe-n spume grele...] / 39
XIV. [Pe cer nori pântecoși precum un tort...] / 40

Tomáš Míka / 42
ce a fost va fi / 44
*** [Slăbim prin iubire...] / 45
jumătate / 46
piatra din vis / 47
*** [Îi lipsește voința...] / 48
politică / 49
Annaghmakerrig / 50

Petr Hruška / 51
Iulie / 52
Iulie / 53
Iulie / 54
Pândă / 55
Duminică / 56
Yvetta / 57
Dimineața / 58

Milan Ohnisko / 59
Ianuarie / 61
Greu de spus / 62
Slaviboř / 64
Perle / 65
* * * [Ieri am murit...] / 66
Până la urmă / 67
Când deschide-vor se Cerurile / 68
Unei alte morți / 69
Vis de vară / 70
Stă la masă / 72

Michal Šanda / 73
Celenouăpoezii / 75
Gagul nr. 1 / 78
Gagul nr. 2 / 79
O faptă eroică / 80
Nu-i bine să știți exact câte cămile aveți în caravană / 81
lotusul și cerbul sambar / 82

Radek Fridrich / 86
Anna Kerda: deșteptarea / 88
Franziska Hille / 89
Cum i s-a arătat Theresiei Richter un înger / 90
Marie Anna Ettrich / 91
Marie Anna Theissig se roagă / 92
Dincolo de sat. Marie Knothe la plimbare / 93

Vít Janota / 94
Tinereții / 96
Grădina botanică / 97
Lectură pentru timpul liber / 98
Marcela Pátková-Linhartová / 100
Între ziduri / 101
*** [Cincizeci de găleți dintr-o dată...] / 102
Spune-mi / 103
*** [Liliacul ciulește urechile...] / 104
*** [Te dezgolește povara de ieri...] / 105
Totuși / 106

Marie Šťastná / 107
Ursitoarea mea / 108
Gustul acela / 109

Povești / 110
Porumbei / 111
Memento mori / 112

Janele z Liků / 113
Prepara infuzii în borcănașe de castraveți / 114
Luna la țară / 115
Din lucruri moarte teatru viu / 116

Redactor: Teodor Dună
Tehnoredactor: Emilia Petre

Bun de tipar: aprilie 2015. Apărut: 2015
Editura Tracus Arte, str. Sava Henția, nr. 2, sector 1, București.
E-mail: office@edituratracusarte.ro, vanzari@edituratracusarte.ro
Tel/fax: 021.223.41.11.
Tiparul executat de S.C. WorldMediagraph București

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România